

MANŽELSTVÍ

„Manželský svazek... je mezi pokřtěnými povýšen Ježíšem Kristem na svátost.“ (KKC 1601)

Písmo svaté nám neuvádí slova ustanovení, ale to, že se Ježíš připomněl Boží slova, uvedená již ve Starém zákoně: *„Proto opustí muž otce i matku a připojí se k manželce, a budou ti dva jedno tělo, takže již nejsou dva, ale jeden. A proto co Bůh spojil, člověk nerozlučuj!“ (Mt 19,5-6)* Vedle tohoto jednoznačného projevu je apoštolem zaznamenána Ježíšova přítomnost na svatbě v Káně Galilejské, kde manželství posvětil svou přítomností a po přímělu své Matky učinil první zázrak. (Jan 2,1-11)

„Protože manželství mezi pokřtěnými vyjadřuje a udílí milost, je pravou svátostí nové smlouvy.“ (KKC 1617)

PŘIPRAVUJEME SE NA MANŽELSTVÍ

Všichni věřící jsou církví nabádáni, podle slov apoštola Pavla, aby vstupovali do manželství „v Pánu.“ I sv. Pavel připomíná, že je řečeno ‚budou ti dva jedno tělo‘ a dodává: *„Kdo se oddá Pánu, je s ním jeden duch. Varujte se smilstva!“ I Kor (6,17n)* Připomíná dále, že naše tělo je chrámem Ducha svatého a máme jím oslavovat Boha. Svátostné manželství je život ve společenství, v němž se žije s Bohem. Je označováno i jako svátost životního poslání a přijímáno jako svátost ke službě společenství.

Příprava na manželství začíná výchovou v rodině již od dětství. Druhou etapou je období vybírání si životního partnera a období chození spolu. Poslední přípravné období začíná rozhodnutím vstoupit do manželství.

O této problematice pojednává i má kniha pro snoubence a obnovu manželství, pod názvem „Bůh je láska“ a trilogie „Tajemství šťastného manželství“ začínající dílem „Abychom si rozuměli...“ V těch lze najít na téma manželství doplnění i na internetu.

Všichni víme, jak se na manželství dívá současná mediální společnost. Statistiky vykazují stále větší rozvodovost, která se žel nevyhýbá ani věřícím. Říká se, že zamilovanost nasazuje „růžové brýle.“

Období známosti, v textu o svátosti manželství, nevynechává ani kancionál a krásně říká: Doba známosti má být dobou pozorného seznamování s povahovými vlastnostmi partnera, aby oba poznali, zda se k sobě hodí. Toto období má být i školou opravdové lásky, která se projevuje ve vzájemné úctě, sebeovládání a v ochotě jeden druhého chápat a přinášet i oběti. Má-li doba známosti splnit své poslání, potřebuje být prostoupena modlitbou.

Pro toto období byl tištěn i leták „Jak si vybrat toho pravého?“ s otázkami z výše uvedené publikace, které mají za cíl pokud možno zjistit předpoklady možného porozumění si s partnerem a to i později po svatbě, eventuelně včas ukázat, že vztah by se mohl stát nesnesitelným. Vybraná část následuje i zde, neboť i nad „velkou láskou“ má bdít rozum, jelikož láska v manželství nesmí být něco na přechodné období, ale trvalý život ve vztahu, jak je to v původním Božím plánu.

Nakolik mi co v manželství může později začít vadit, naznačují právě tyto otázky ve třech skupinách. Nejsou-li odpovědi 1. skupiny „ne,“ neměla by známost pokračovat. Neboť otázky jsou voleny na ochranu před vstupem do nefunkčního manželství.

Pro druhou skupinu lze si přát odpovědi „ano.“ V ní je upozornění na co si dát pozor a co je důležité a vhodné pro trvalé soužití. Nelze čekat pozdější změnu.

Třetí skupina se týká rozumnosti a připravenosti pro definitivní rozhodnutí. Odpovědi na otázky se mohou během známosti změnit.

I. skupina – na co je zapotřebí znát brzy odpověď:

1. Není tento člověk zatížený nějakým jiným vztahem, pro který jej nemám považovat za volného?

2. Nežije v nepříjemné závislosti? - *Ať jde o drogy, alkohol i o hry na automatech nebo o závislost týkající se porna. Každá závislost člověka zotročuje a jeho partnera dělá nešťastným. (přes všechny sliby bude závislost přednější než manželský partner.)*

3. Nemáme zásadně rozdílné názory na život, na jeho náplň a smysl? - *Podstatnou roli zde hraje i odlišná víra a s ní související životní praxe.*

4. Není důvodem našeho vztahu soucit jednoho z nás, zaměňovaný za lásku? - *Ten mívá původ v zážitku z dětství a vede k sebeobviňování a k roli nadřazeného.*

5. Nebude nám po letech vadit náš věkový rozdíl? - *Je-li jeden o mnoho starší, lze předpokládat, že později nebude stačit nárokům mladšího.*

6. Nebude některá charakterová vlastnost jednoho ztrpčovat život druhému? - *Někdy to bývá nesnesitelná vznětlivost, velká panovačnost. Život s prchlivcem nebo pod neustálou kritikou se stává neúnosným. Podobné problémy může způsobit žárlivost, sobectví, lenost, i jiné negativní vlastnosti.*

7. Nechybí některému z nás potřebná dospělost a zralost? - *Nejde jen o věkovou hranici, podstatnější jsou životní projevy. Předpokladem je zodpovědnost nejen za sebe, ale i hodnocení smyslu života, rozeznávání falešných iluzí a potřebné sebeovládání. Nedospělost provází i nespolehlivost.*

8. Nejsme oba (pro návyk starat se o mladší sourozence či jako jedináčci) příliš zvyklí na dominantní postavení? - *Bývá sklonem k neúprosnému boji o hlavní rozhodování.*

II. skupina – co třeba poznat během známosti:

1. Jsou naše představy o lásce a o jejích projevech shodné?

Vidíme pod pojmem láska skutečné chťení dobra druhému? Představuje pro každého z nás větší potřebu dávat než brát? Jak je to s názory na tělesné sblížení, na zdrženlivost, dokážeme se dohodnout tak, aby to bylo pro oba k dobru i v budoucnu?

2. Bereme opravdovou vzájemnou lásku jako nejdůležitější vztah v rodině, po kterém oba toužíme? - *I když přijdou děti nebo další zájmy? Máme jasné pořadí vztahů? Dokážeme být v rámci lásky kritičtí bez vzájemného obviňování?*

3. Snažíme se vidět druhého v opravdové realitě? - *Tedy poznat ho takového, jaký skutečně je? Známe ho i ve všedním životě? Víme, jaké bývají projevy jeho afekce, jak se chová ve stresových či jiných těžkých situacích?*

4. Dokážeme být tolerantní a dívat se na problémy i očima partnera? - *Jsme snášenliví, schopní akceptování druhého, zvláště i v případě odlišnosti ve víře a duchovní potřebě?*

5. Má můj partner dostatek sebevědomí, prosazuje se bez agresivních sklonů, váží si svého dobra i druhých lidí a projevujeme si vzájemnou úctu? - *Tyto vlastnosti dávají*

naději na růst pevné lásky. U koho je láska orientací charakteru, u toho se projevuje v postoji ke všem lidem. A tím spíš v manželství vydrží.

6. Důvěřujeme si, jsme vzájemně otevření a upřímní? - *Mluvíme spolu pravdivě a bez obav i o svých pocitech. Vzájemné sdělování je pro šťastné manželství důležité a musí se ve vztahu projevit již předem.*

7. Shodneme se v otázkách, které se týkají plánování rodičovství? - *V přístupu k přirozeným metodám, k antikoncepci, při dostatečné znalosti o nich? Těž na přibližném počtu dětí, na řešení problému případných nechtěných těhotenství? Neshoda v těchto otázkách vede k disharmonii a zlé řešení mívá zlé následky.*

8. Znáám dostatečně rodinu svého partnera a její vliv na něho? - *Není pod vlivem rodičů, s přílišnou citovou vazbou? Dokážu přijmout představu manželky v obrazu životního postoje její matky (či představu, že se manžel může chovat podobně jako jeho otec ke své ženě)? Jde o stopy, které zanechává životní prostředí.*

III. skupina – co je dobré vědět před stanovením termínu svatby

1. Řekli jsme si vše potřebné, co se týče zdraví vlastního i nejbližších příbuzných?

2. Shodujeme se na pořadí životních hodnot a jsme zajedno v otázkách společného životního stylu? - *Jde o to, čemu dáváme přednost, jací jsme a k jaké změně můžeme směřovat. S hodnotami souvisí i standard životního stylu a řešení finančních otázek.*

3. Shodneme se v názoru na své role, že nám oběma přísluší stejná úcta při rozdílném výsadním postavení? - *(Ženě jako matce, muži jako nositeli autority a ochránci.)*

4. Máme vzájemnou empatii a snahu citlivě reagovat na potřeby druhého? - *Jde o schopnost potřebného vcítění se do partnera, vystihnoutí jaký je a co potřebuje. Jsme vždy ochotni mu naslouchat, dát najevo svůj obdiv nebo povzbudit či podobně?*

5. Máme dostatek společných zájmů a budeme si rozumět, i co se týče přátelských vztahů? - *Nepůjde o protichůdné zájmy? Shodneme se i svou večerní nebo ranní aktivností?*

6. Máme reálné vyhlídky na soukromé bydlení? - *Je zapotřebí mít jistotu, že případné bydlení u rodičů nebo v jejich blízkosti neohrozí náš soulad.*

7. Jsme odhodláni k vzájemné odevzdanosti a k přijímání jednoho druhým i s jeho nedostatky? - *A to i tehdy, kdyby došlo ke značnému snížení schopností manželského partnera? Jsem ochoten i k oběti?*

8. Umíme si odpouštět, aniž by v někom z nás přetrval pocit ukřivděnosti? - *Pro tuto odpověď je nezbytná praxe, a tedy i potřebná délka známosti pro zkoušku.*

9. Jsme rozhodnutí k věrnosti se vším, co k ní patří? - *Tedy, že budeme trvale vzájemně sdílní, že druhého nikdy "neodepíšeme", že nepřestaneme v něj věřit, že před vzájemnou láskou nedáme přednost nežádoucím a nesprávným zájmům (např. jiným formám erotiky).*

Pokud jste odpovídali pravdivě na první desítku otázek "ne", a na ostatní "ano", lze vám gratulovat k nalezení partnera, s nímž máte předpoklad šťastného života.

Ještě před příchodem k oltáři je zapotřebí si projít základní otázky, které kněz položí, i text slibu, který je vhodný odříkávat při obřadu z paměti. Tyto otázky se týkají podstatných vlastností manželství, kterými jsou: jednota, věrnost a plodnost.

V 1. otázce jde o svobodu a upřímnost v rozhodnutí. Katechismus říká: „*Souhlas musí být úkonem vůle každého z partnerů uzavírajících smlouvu, bez jakéhokoliv násilí nebo těžkého donucování zvenčí. Žádná lidská moc nemůže tento souhlas nahradit. Chybí-li taková svoboda, pak je manželství neplatné.*“ (KKC 1628)

Ve 2. otázce jde o slib lásky, úcty a věrnosti na celý život. Tedy nejen do doby než by jej některý náhodou porušil, jak je tomu v případě mnoha lidských smluv, kdy kvůli selhání jednoho přestane být vázán druhý. Zde jde o slib před Bohem opravdu na celý život.

Katechismus říká: „*Manželská láska ze své přirozenosti vyžaduje od manželů neporušitelnou věrnost. Je to důsledek toho, že se manželé sobě navzájem darovali. Láska chce být definitivní. Nemůže být ‚až do nového rozhodnutí‘. ‚Toto důvěrné sjednocení, jakožto vzájemné darování se dvou osob, a také dobro dětí vyžaduje úplnou manželskou věrnost a důrazně požaduje jejich nerozlučnou jednotu.‘“ (KKC 1646)*

Ve 3. otázce jde o slib ochotně přijímat děti jako dar od Boha a vychovávat je podle Božího zákona. – Jde o závazný slib před církví a před Bohem, týkající se otevřenosti k přijímání každého nového života. Slib neporuší přirozené metody řízení početí, je-li k nim patřičný důvod. K rysům manželské lásky patří i touha být plodnou. Katechismus na toto téma říká: „*Plodnost manželské lásky se rozšiřuje na plody mravního, duchovního i nadpřirozeného života, který rodiče předávají svým dětem výchovou. Rodiče jsou prvními a hlavními vychovateli svých dětí. V tomto smyslu je základním úkolem manželství a rodiny být ve službě života.*“ (KKC 1653)

K přípravě na svatební den náleží také příprava duše ve svátosti smíření. Svátost manželství není sice vázána na přijetí dalších svátostí mimo křtu, ale bylo by opravdu škoda její slavení ochudit o přijetí Kristova Těla.

V případě, že jeden je nevěřící nebo jde o rozdílné vyznání snoubenců, nesmějí se ani podceňovat obtíže a riziko rozporů, související s otázkami víry, jenž může být zdrojem napětí, ale nejde o nepřekonatelnou překážku pro manželství. V případě katolíka a pokřtěného nekatolíka se vyžaduje výslovné povolení církevní autority. Jde-li o sňatek katolíka s nepokřtěným, mají zapotřebí dispense. V obou případech je vyžadováno, aby manželé nevylučovali přijetí cílů a podstatných vlastností manželství a aby katolický manžel (manželka) potvrdil, že druhý (druhá) zná závazky - uchovat víru a zajistit křest a katolickou výchovu dětí. “ (viz Kompendium KKC 345 a KKC 1634-5)

Jako slova útěchy je v tom případě možné si připomenout, coby zvláštní úkol katolického manžela, že: „*nevěřící muž je posvěcen skrze svou ženu a nevěřící žena je posvěcena skrze svého muže*“ (1 Kor 7,14). Pro křesťanského manžela je radostí, vede-li toto „posvěcení“ k svobodnému rozhodnutí partnera pro Krista. Katechismus dodává: „*Upřímná manželská láska, pokorné a trpělivé uskutečňování rodinných ctností v denním životě a vytrvalá modlitba mohou připravit dosud nevěřícího manžela (manželku), aby přijal(a) milost obrácení.*“ (KKC 1637)

MANŽELSTVÍ ZPEVNĚNÉ KRISTOVOU PŘÍTOMNOSTÍ

„Křesťanští manželé jsou k povinnostem a důstojnosti svého stavu posilováni a jakoby zasvěceni zvláštní svátostí.“ (KKC 1535 i 2. vatik. koncil, GS 48)

Jsou lidé, kteří manželství pokládají za „řeholi.“ – Ve smyslu omezení. - Ale ti, kteří cítili povolání k řeholnímu životu, se v řeholním řádu cítí velmi šťastni. Mezi těmito zcela odlišnými způsoby života je určitá paralela. V první řadě v obou stavech je člověk povolán, aby žil s Kristem a u něj čerpal posilu a radost pro službu ve společenství, které si zvolil. V obojím jde o závazek slibem a příslib Boží pomoci. Oba stavy přináší posvěcení. V obou se člověk něčeho zříká pro něco lepšího.

Ke stoprocentní shodě může dojít, když každý své „já“ z poloviny omezí pro druhého. Tou slevou z vlastních nároků vzniká krásné „my.“ A k této plnosti přibude dalších sto procent vtažením Krista do společného života.

Jako přednost manželství se uvádí to, že v něm jsou na všechno dva; na radost i bolest... Společná radost je dvojnásobná a bolest poloviční. Štěstí je v tom, že druhý je po boku. Svátostné manželství toto štěstí rozšiřuje o Pána Ježíše. Nejen skrze přijetí a obnovování svátosti, ale pro život s ním a modlitbu. On řekl: *„Kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“ (Mt 18,20).* Takže by se obtíže měly nést snadněji a štěstí jeho přítomností násobit.

Přesto to pro naše nedokonalosti často tak ideálně nevyjde. Důvodem je naše zatížení náklonností ke hříchu a v manželství se často potýkáme s jeho následky. Žít ze svátosti manželství však znamená držet se „pouta milosti,“ které je dost silné, aby manželé mohli vytrvat ve věrnosti slibu. Pokud se u jednoho přesto projeví selhání, tak druhý ve spojení s Kristem mu má stále možnost pomoci.

Žít ze svátosti manželství, to kromě posily podporuje i vědomí nerozlučitelnosti a také jeho hodnoty. Když si člověk bude prohlížet drahokam a on mu upadne do bláta, což ho nesebere a neočistí? Mnohým méně cenná věc, jako třeba mobil, na toaletě vypadla z kapsy do horšího místa a přece ji vytáhli, očistili a radovali se z její záchrany, vyprávějící o tom druhým. Oč více se vyplatí zůstat ve věrnosti svému slibu, poslání věrné lásky, která je silnější než nenávisť?

Co znamená rozvod? – Pán Ježíš říká: *„Já vám pravím, že každý, kdo propouští svou manželku, ... uvádí ji do cizoložství; a kdo by se s propuštěnou oženil, cizoloží.“ (Mt 5,32)* Rozvod je rozchod s Božím plánem. Je to bláznivé vyměnění lásky za sebelásku, která se vymstí. Opuštění manželského partnera představuje opuštění Krista. Láska manželů byla dána za obraz lásky mezi Kristem a Církví. Rozvod je vzdání se milostiplné pomoci Boží a rozbití „domu,“ který cihlu po cihle stavěla láska. Rozvodem v člověku povoláném k manželství neuhasne rozbouřený pud a touha po tělesné lásce, proto se pak pouští špatným směrem a kazí život sobě i druhým. *„Vina rodičů doléhá na děti.“* - Jak viditelně se tento fakt vyskytuje u rozpadlých rodin! Děti za viny rodičů nemohou a přece pro ně trpí. Jako se sčítá dobro, tak se sčítá zlo a utváří nakonec cestu celé společnosti.

Církev nešťastníky z rozvedených manželství neopouští. *„Nemůže však uznat případný nový sňatek za platný, bylo-li první manželství platné. Jestliže rozloučení uzavřeli civilní sňatek, nacházejí se v situaci, jež objektivně odporuje Božímu zákonu. Proto nemohou — pokud tato situace trvá — přistupovat ke svatému přijímání. Z téhož důvodu nemohou vykonávat v církvi zodpovědné funkce. Smíření prostřednictvím svátosti pokání může být uděleno pouze těm, kteří litovali, že porušili znamení smlouvy a věrnosti Kristu, a kteří se*

zavázali, že budou žít v naprosté zdrženlivosti.“ (KKC 1650) Katechismus kvůli nim dále říká: „Kněží a celé společenství mají projevovat pozornou starostlivost o tyto křesťany, kteří žijí v takové situaci a přitom si často uchovávají víru a chtějí křesťansky vychovávat své děti, aby se necítili jakoby odděleni od církve, na jejímž životě se mohou a mají podílet jako pokřtění: „Mají být vybízeni k tomu, aby naslouchali Božím slovu, účastnili se oběti mše svaté, pravidelně se modlili, podporovali obec v jejích dílech bliženské lásky a v iniciativách bojujících za spravedlnost, vychovávali děti v křesťanské víře, zachovali si kajícího ducha a konali skutky pokání, a tak aby den ze dne na sebe svolávali Boží milost.“ (KKC 1651)

Bolestně ztrátové situaci zvané „rozvod“ se dá předejít. Jeden směr je ve správném rozhodování již při volbě partnera, kterému mají napomoci v předchozí kapitole uvedené otázky. Druhý směr je život ze svátosti a poslední varovný pro všechny, kteří se dostali do nepřátelského vztahu, zaznívá z Ježíšových slov v evangeliu: „*Když jdeš se svým protivníkem k soudu, učiň vše, aby ses s ním ještě cestou smířil; jinak tě povleče k soudci, soudce tě odevzdá dozorcí a dozorce tě uvrhne do vězení. Pravím ti, že odtud nevyjdeš, dokud nezaplatíš do posledního haléře.*“ (Lk 12,58n jako Mt 5,25) – Jinými slovy: zůstaneš ve svém problému a nebudeš mít na to, aby ses z něj dostal.

Bylo by velkým nedostatkem psát o krásném životě z přijaté svátosti a nevidět skutečnost, jak to mnoha lidem nevyšlo. I katechismus upozorňuje: „*Každý člověk zakouší zlo kolem sebe i v sobě samém. Tato zkušenost se projevuje i ve vztazích mezi mužem a ženou. Odedávna bylo jejich spojení ohrožováno nesvorností, vládčivostí, nevěrností, žárlivostí a spory, jež mohou dojít až k nenávisti a rozchodu.*“ (KKC 1606) Na základě viděné reality je třeba o to více využívat nabízených Božích milostí. Je však zapotřebí s nimi pracovat podle Boží vůle a ne podle vlastního rozumu.

Ve své snaze napravit pokažené, neměli bychom spoléhat na to, že budeme druhou stranou, pociťující ublížení, přijati. Svou snahou nemusíme získat to, co si přejeme, ale naše láska s dobrou vůlí má šanci jen když je vytrvalá. Už sama vytrvalost je milost, prýstící ze svátosti. Druhou pomocí je důvěra k někomu, kdo nám je schopen dobře poradit. Je dobrá každá snaha o odčinění své chyby. Je velmi nesnadné získat znovu něčí lásku, ale nesmí nás to odradit od vytrvalého úsilí. V dobývání lásky bývá objeveno více štěstí než v jejím získání. Italské vyznání lásky je vyjadřováno slovy: „*Ti voglio bene.*“ V překladu: „*Pro tebe chci dobro.*“ Nezapomínejme na tento smysl vyznání lásky. I přes skutky, konané v pravé lásce pro toho, kdo se přestal cítit naším přítelem, může dojít ke zklamání, ale proto je třeba vytrvalosti, která se nedá odradit. – Pro vytrvalost se v milování druhých dojde ke štěstí, ať vrátí lásku nebo ne. – Jde totiž o způsob, kterým Bůh miluje nás. Jeho napodobením neproděláme. A to je i žití ze svátosti.

Život ze svátosti je vždy život s Kristem v Duchu svatém k slávě Boha Otce. A pokud není, nejde o život ze svátosti a je otázkou i soulad s Boží vůlí a zřejmá chyba v hodnotovém žebříčku.

K životu ze svátosti patří i potřebné milosti pro láskyplné přijetí dětí a jejich výchovu v rodině. Ta je jejich základní potřebou po celou dobu, než jsou schopny začít samy za sebe přebírat odpovědnost. Pak už k ovlivnění jejich života zůstává jen modlitba. Součástí výchovy je také prožívání vztahu mezi rodiči, který má být plný pohody a uprostřed světa má být jako oáza pokoje a lásky s pramenem radosti. Jde o prožívání vztahu, který byl požehnán v přijetí svátosti manželství a je určen k požehnání žitím z této svátosti.

Význam a velkou potřebu šťastných rodin podtrhují i světci svou obětí života. Obětí života za život. Můžeme si připomenout sv. Maxmiliána M. Kolbeho, který dal svůj život za život otce rodiny nebo blah. sestry Svaté rodiny z Nazareta, které obětovaly své životy za

členy rodin, jejichž životy byly podle mínění sester důležitější. A s tím souvisí Ježíšova slova: „*Kdo ztratí svůj život pro mne, nalezne ho.*“ (Mt 10,39) Pán se také staví na místo každého potřebného (srov. Mt 25,40 – *Cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratrů, mně jste učinili.*) a zdůraznil: „*Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele.*“ (Jan 15,13) – Jsme zváni k následování, ke kterému jsme ještě nedošli a naše momentální úkoly jsou o tolik snazší.

Světců, kteří nám mají co říci, protože se rozhodli dát „*život za život,*“ přibývá. Lze zde také myslet na oběti života za nenarozené a na usmíření hříchů jejich usmrcování. I za každého z nenarozených Kristus prolil všechnu svou Krev, ale těmto maličkým lidem, usmrceným při potratu z rozhodnutí matky, nebylo dovoleno se ani narodit. Bolest tohoto hrozného hříchu, na který se vztahuje exkomunikace (*trest vyobcování z církve*), pocítila i 13letá Anička Marie Zelíková v Napajedlích poblíž Otrokovic na Moravě, která byla prohlášena za služebnici Boží a v současnosti probíhá proces s nadějí na její blahořečení. Díky její nevinosti a lásce k Ježíši ji stačilo zaslechnout několik slov, aby byla odhodlána k heroickému činu lásky, překračujícímu naše chápání spravedlnosti. - Ježíš položil „*život za život!*“ – a ona ho jen následovala.

Mezi kanonizovanými máme také vzor osoby, která plně žila ze svátosti manželství a jejíž život před svatbou může být vzorem všem mladým. Jde o sv. Janu Molla, lékařku a obětující se matku, která upřednostnila záchranu života své nenarozené dcery před záchranou života vlastního, když oba životy zachránit nebylo možné, protože přijala své povolání od Boha do důsledku. Za těhotenství jí musel být odstraňován nádor, ale odmítla odstranit s ním i dělohu s počatým dítětem, - což druzí považovali za nejlepší řešení. Před porodem lékařům s rozhodností zdůrazňovala: „*kdybyste se museli rozhodovat mezi mnou a dítětem, tak žádné váhání, volte dítě!* Já si to přeji, zachraňte je.“ Než po porodu zemřela, prožila sedmidenní smrtelný zápas. V té době manželovi také řekla, že se spolu měli příliš dobře a že není spravedlivé předstoupit před Pána bez mnohého utrpení. Umírala se slovy vyznání lásky Ježíši. Papež Jan Pavel II., když ji v roce 1994 blahořečil, vyzvedl heroický stupeň její lásky k lidskému životu od početí i zářivý příklad celého jejího života. Za svatou byla prohlášena v roce 2004. Ani ne o tři roky dříve byli společně blahořečeni manželé Beltrame Quattrocchi a manželů, kteří byli svatořečeni je dost velká řada.

V uplynulém století byla také blahořečena Anna Marie Taigi, pro kterou se manželství stalo cestou k svatosti. Na jeho začátku přitom nelze hovořit o křesťanském způsobu jejího života. Ale nechala se změnit milostí, přijatou ze svátosti, naučila se mírnit nepřijemnosti i manželovu tvrdou povahu a Bůh na její ctnosti poukázal i tím, že její tělo bylo po 131 letech nalezeno neporušené.

Na svatých je dobré vidět, že své skutky konali v Boží lásce, protože plně uvěřili v toho, kterého Bůh poslal, a jejich život mohl být proto prostoupen Božími skutky.(srov. Jan 6, 28-29). Pro konání Božích skutků není podstatná naše snaha něco udělat, naopak, často bývá třeba snahu omezit, abychom nechali něco se sebou udělat Bohem.

Své skutky mám konat v Boží lásce ke každému člověku, protože jinak, co bych nekonal v lásce, by bylo v hříchu. V jedné písni se zpívalo: „*Po lásce se poznají křesťané.*“ „*Láska je (totiž) naplněním zákona.*“ (Řím 13,10) – „*Rozhodující je víra, která se uplatňuje láskou.*“ (Gal 5,6) - „*láska je z Boha*“ (1 Jan 4,7). *Vždyť „Bůh je Láska*“ (1 Jan 4,8). *Proto jen „láska přikrývá mnoho hříchů“* (1 Pt 4,8), říká Bible. A jen láska v našich skutcích nás může při vstupu na věčnost uschopnit přiblížit se ke Světlu, kterým je Ježíš. K tomu nám, kteří jsme vstoupili do manželství, tato svátost nabízí pomoc.

Jak pravá lidská láska vypadá říká apoštol Pavel:

„Láska je trpělivá, laskavá, nezávidí, láska se nevychloubá a není domýšlivá.

Láska nejedná nečestně, nehledá svůj prospěch, nedá se vydráždit, nepočítá křivdy.

Nemá radost ze špatnosti, ale vždycky se raduje z pravdy.

At' se děje cokoliv, láska vydrží, láska věří, láska má naději, láska vytrvá.“ (1Kor 13,4-7)

Touto láskou stojí zato žít a přijímat pro ni posilu Boží milosti.

SVÁTOSTNÝ VSTUP DO MANŽELSTVÍ

„Sám Bůh zpečetuje souhlas, kterým se manželé sobě navzájem odevzdávají a přijímají. Z jejich smlouvy ,vzniká i před společností stav podle Božího řádu pevný'. Společenství manželů je zapojeno do společenství Boha s lidmi: ,Opravdová manželská láska je pozdvižena k účasti na božské lásce.'“ (KKC 1639)

Svatební den měl by být tím nejkrásnějším. Krásu dělá láska a čistota srdce, se kterou v tento den oba předstupují před Boha, aby učinili veřejný slib, kterým se jeden druhému odevzdají na celý zbytek života.

Církev snoubencům doporučuje přijetí svátosti manželství během mše svaté, protože všechny svátosti jsou spojeny s Kristovým velikonočním tajemstvím, které je novou smlouvou, kterou se Kristus navždy spojil s církví, svou milovanou nevěstou, za niž se sám vydal. Proto je velmi vhodné, aby novomanželé slib vzájemné odevzdanosti spojili s Kristovou obětí zpřítomněnou v eucharistické oběti a přijetím Těla a Krve „byli jedno tělo“ v Kristu. (srov. KKC 1621)

Neomezením se jen na jedinou svátost se dostává této dvojici více milosti a požehnání, o které se prosí i v modlitbách mše svaté. Katechismus upozorňuje, že v modlitbě nad obětními dary chleba a vína, v tzv. „epiklezi této svátosti dostávají novomanželé Ducha svatého jako společenství lásky Krista a církve. On je pečetí jejich smlouvy, stálým pramenem jejich lásky, silou, kterou se bude jejich věrnost obnovovat.“ (KKC 1624)

Liturgická čtení během svatební mše svaté jsou zaměřena k slavnosti manželství a z určitého návrhu si snoubenci mohou předem vybrat, které by si přáli, aby bylo čteno.

Obřad slavnosti začíná přivítáním ženicha a nevěsty, kterým kněz přichází vstříc ke dveřím kostela a pak je v průvodu přivádí před oltář, kde je pro ně připraveno klekátko a sedačky.

Po vstupních modlitbách a bohoslužbě slova následuje vlastní svatební obřad.

Před manželským slibem kněz pokládá tyto tři otázky:

N. a N., rozhodli jste se uzavřít manželství. Ptám se vás před církví a před Bohem: Je toto vaše rozhodnutí svobodné a upřímné? (-ženich s nevěstou na všechny odpovídají: „ano“)

Chcete si slíbit lásku, úctu a věrnost. Ptám se vás před církví a před Bohem: Zavazujete se k tomu opravdu na celý život?

Chcete založit rodinu. Ptám se vás před církví a před Bohem: Přijmete děti od Pána Boha ochotně a budete je vychovávat podle Božího zákona?

Po tomto trojím závazném „ano“ kněz vyzve ženicha a nevěstu: „Potvrďte toto své rozhodnutí podáním ruky a slavným slibem. Přes jejich ruce pokládá štólu.

Začíná ženich, nevěsta jej říká druhá:

„Já, N., odevzdávám se tobě, N., a přijímám tě za manželku (manžela).

Slibuji, že ti zachovám lásku, úctu a věrnost,

že tě nikdy neopustím a že s tebou ponesu všechno dobré i zlé až do smrti.

K tomu ať mi pomáhá Bůh. Amen.«

Kněz nato prohlásí: *„Před Bohem, před církví, před tímto shromážděním potvrzují, že jste řádně uzavřeli manželství.“*

Pak položí štólu nebo ruku na spojené ruce manželů se slovy:

„Co Bůh spojil, ať člověk nerozlučuje.“

Požehná prsteny a při jejich vzájemném navlékání obvykle manželé říkají:

„N., tento prsten je znamením věrnosti.“

Dále následuje první manželské políbení.

Bohoslužba pokračuje přímluvami a pak bohoslužbou oběti.

Souhlas je „lidský úkon, jímž se manželé vzájemně sobě dávají a přijímají“: „Přijímám tě za manželku“ — „Přijímám tě za manžela.“ Tento souhlas, který svazuje oba manžele, nachází své naplnění ve skutečnosti, kdy se stávají „jedním tělem“. (KKC 1627)

„Křesťanští manželé ... mají v Božím lidu vlastní dar (milost), který odpovídá jejich způsobu života a stavu.“ Tato milost vlastní svátosti manželství je určena k zdokonalování manželské lásky, k posilování její nerozlučitelné jednoty. Touto milostí „si manželé pomáhají ke svatosti manželským životem i přiváděním dětí na svět a jejich výchovou“. (KKC 1641)

Téma manželství se hodí doplnit připomenutím, že se koná duchovní obnova pro manžele, snad každým rokem, formou exercicií. Za obnovu manželského slibu je možné vidět každé plné odevzdání a zvláštní obnova manželského slibu se koná v kostele ve vánoční době na svátek Svaté rodiny během mše svaté.